BUDAPEST, 1943. NOVEMBER 24. — III. ÉVFOLYAM 48. SZÁM

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

ÁRA: 30 FILLÉR

ROHAMRA SZOKTATJÁK A HONVÉDJÓNCOKAT!

Amíg a raj

LÁTOGATÁS EGY UJONC-RAJ

A háború állandóan megváltoztatja a hadviselés módszereit. Az eszközök és elgondolások, melyek az előző háborúban még kitűnően szolgálták a harcicélokat, az új háborúban avulttá lesznek és eredménytelenek. Igy lépett a mult világháború merev arcvonalának helyébe a mostani világháború rugalmas arcvonala, a beépített állások helyébe a páncélosok támadóéke, mely mélyen az ellenség hátában végzi zavaró feladatát. Az új hadviselési formák következménye, hogy a katonák kiképzése is megváltozik. Az új háború tapasztalatait érvényesítik a kiképzésnél, s nem egyszer megesik, hogy olyan harcászati elveket is elvetnek, amelyek régebben alapul szolgáltak. A mostani világháborúban felismerték a kis egységek használhatóságát, s ma már minden hadviselő állam arra törekszik, hogy minél önállóbbá és erősebbé tegye legkisebb harci egységét.

Képriportunk egy honvédraj kiképzését mutatja be, a második világháborúban szerzett tapasztalatok alapján.

GYAKORLAT TESZI A MESTERT. Az oktatótiszt egy „öreghonvéddel" szemléltetően is bemutatja, hogyan kell helyesen elfoglalni a tüzelőállást . . .

A CÉLLÖVÉS TUDOMÁNYA. Az álló célpontok után mozgó alakokra céloznak a honvédek

AZ ELLENSÉG KÖZELÉBEN. Erdőn halad keresztül a raj. A figyelem fokozódik s a honvédek nagyobb távolságban haladnak egymástól, hogy esetleges támadás esetén kisebb csoportokban vehessék fel a harcot...

FELVONULÁSI GYAKORLAT. Biztosított menetben nyomul előre a raj. A legkisebb terephajlatot is kihasználják a rejtőzésre, az útmenti árokban haladnak, hogy ezzel is megnehezítsék az ellenséges felderítést. A raj előtt terepkutatók haladnak . . .

ÉRTELMES ELIGAZÍTÁS. Mielőtt a terepkutatókat kiküldenék, az oktató elméletileg is kioktatja őket feladatukra . . .

A FÖLÖSLEGES ÁLDOZAT ELKERÜLÉSE. A honvédnek nemcsak a fegyverrel való bánást kell megtanulnia, hanem azt is, hogy legkisebb célpontot mutatva törjön az ellenség felé. Ezt szökelési gyakorlatokon sajátítják el . . .

FELTŰNT AZ ELLENSÉG! A terepkutatók ellenséget jeleztek. A raj az útmenti árokban rejtőzik s ott várja a további parancsot . . .

HARCBAN . . . Az ellenséges tűzben kúszva foglalja el új tüzelőállását a honvéd . . .

rohamra indul!

KIKÉPZÉSÉNÉL

(Jánosffy Endre felvételei)

AZ ELŐNYOMULÁS BIZTOSÍTÁSA. Előkészített lőállásból golyószóróval támogatják a raj előretörését...

TÜZ! . . . A honvéd célpontot fedezett fel az ellenség vonalán. Puskája abban a pillanatban dörren . . .

SZOKTATÁS A ROBBANÁSOKHOZ. A modern háború nemcsak bátorságot és vakmerőséget követel meg a katonától, hanem erős idegzetet is. A nehéztüzérség lövedékei, a repülőbombák hatalmas robbanásai, a minden képzeletet felülmuló harcizaj, a legbátrabb katona lelkében is rettenést okozhat, ha előkészítés nélkül az ellenséggel szembe kerül . . . A korszerű kiképzés egyik főfeladata, hogy a honvédeket hozzászoktassák a robbanások zajához. Két képünk egy egy ilyen szoktatási gyakorlaton készült. A földbeásott töltet magasra dobja a földet a körülötte fekvő honvédek fölé . . .

PONTOS MEGFIGYELÉS! A jelző-honvéd valahol a távolabbi erdőszélen bujkál. Az újonc feladata, hogy felfedezze álcázott bajtársát és tartózkodási helyét pontosan leírja a mellette fekvő oktatónak . . .

JELADÁS A RAJNAK! A raj közelbiztosítót küldött ki a domb mögötti terület felderítésére. A közelbiztosító ellenséget jelez . . .

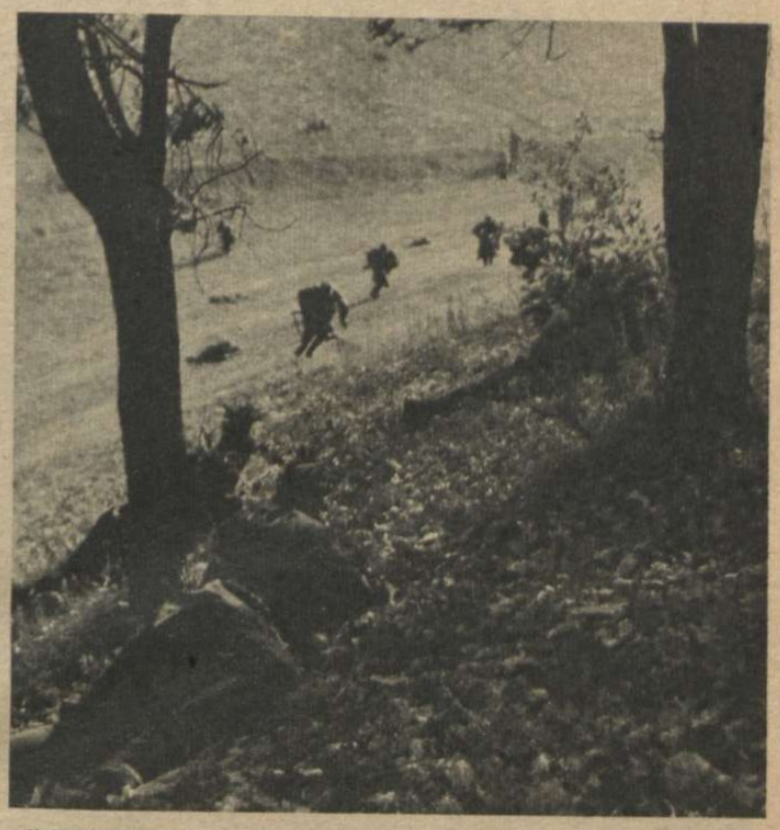

ÖSSZMŰKÖDÉS. Az ellenséget oldalbiztosítással közelíti meg a raj . . .

PIHENŐ. A nehéz gyakorlat után az erdő árnyékába húzódnak a honvédek, s kis csoportokban beszélgetnek. A mai honvéd a korszerű harcászat nehéz feladatait gyakorolja, hogy megvédhesse a hazát, a családot és a nemzetet!

KIKÉPZÉS UTÁN
HONVÉD HARCELŐÖRSÖK GYAKORLATA
EGY FOLYÓPARTON

HÉTRŐL HÉTRE

A világnézet

elleni küzdelem, gúny és gáncs, divát lett azokban a baloldali és reakciós körökben, amelyek elvakult s új nemzeti szerencsétlenségre spekuláló, saját világnézetüket még nem merik nyiltan és egyenesen meghirdetni!... Ennek a sajátságosan bonyolult és összefonódott frontnak egyelőre az a legfőbb célja, hogy a jobboldali hitek, célok, meggyőződések és szervezett erők havását, — pártokra és tömörülésekre való tekintet nélkül, — legyöngítse és elpusztítsa, hogy a hitetlenség és céltalanság züllöttségében indíthasson könnyű rohamot sóvárogva várt uralmáért. Akkor azután lenne azonnal világnézet, vörösbe futó rózsaszínű s jaj annak, aki ezt a másik világnézetet gúnyolni, lekicsinyelni merészelné! Ennek az otromba játéknak mestereit megismeri lassan a magyar nemzet színe-java s az egészséges közvélemény éppen az eltúlozott, a mohó szándékokat leleplező türelmetlen propagandában fedezte fel s látta meg ellenségeinek sajátos arculatát. Akik évekig gyáván meglapultak s csak a felelőtlen suttogásoktól rekedtek el, akik nem mutattak semmi férfiasságot a maguk vágyainak és elképzeléseinek recsegő összeomlása idején, akik átfutottak jobbra s cserbenhagyták becsapott híveiket s akiket elsöpört annakidején szinte maradéktalanul a titkos választás, azok most egy szálig a fórumon rezgelődnek s illegetik magukat, mint „a nyugalmazott kísértetek egyesült asztaltársasága..." De mindegyikről tudjuk már, hogy mit, miért mond, milyen végső cél felé kanyarodik az eszejárása, hogy érvel s hogy indokolja kegyesen, ájtatosan, vagy melldöngető ripacs módján a demokrácia szükségét s eredetinek hitt szónoklataikat előre el tudjuk mondani... A kísértetek álarc nélkül kódorognak közöttünk, ismerjük őket, ismerjük a törzsfőnököket, a törzstagokat, a spekuláns részvényesek tömegét, a beszervezett „keresztény" ügynökök karát s ez a helyzetismeret már megvédi a magyarságot — a meglepetésektől...

A zsidóság

szerepéről írja Milotay István remek vasárnapi vezércikkében a következő sorokat: „Talán mindennél többet jelent számunkra e válságos időszakban, mikor mindenki megpróbáltatik, hogy a zsidóság, a legnagyobb önleleplező most újra és véglegesen igazolja, hogy milyen jogos volt vele szemben minden korlátozás, minden visszaszorító kisérlet. Igazolja mindazokat a vádakat, amelyeket a mult világháború alatt szabotáló, korrumpáló, defetista viselkedésével maga ellen kihívott, amelyet a kommunizmus alatt terrorjával és kegyetlenkedésével megtetézett s a trianoni korszakban gazdasági és szellemi befolyásának túlhatalmával a magyarság meggyengítésére elkövetett. Most igazolja, hogy milyen megokolt, milyen jogos volt az a reakció, amely az elemi önvédelem, az életösztön felgerjedésével vele szemben menedéket, elkülönülést és megerősödést sürgetett. A jobbik magyar közvélemény úgy érzi, hogy legnagyobb részének mostani magatartása után sokkal több is jogos lett volna a zsidósággal szemben. Hogy nagyon szerény mértékkel mértünk neki. Most újra megmutatja a maga igazi arcát, amelyet sokan már elfelejtettek. A zsidóság, a nagy fordulatra felajzott, a minden idegszálával az után epedő zsidóság nem is sejti, milyen szolgálatot tesz a mi céljainknak, a mi igazságunknak. Nem is sejti, milyen döntő módon demonstrál most mellettünk és mindazok mellett, akik ezt már régen tudták, de akiknek a naivak még mindig nem akarták elhinni az igazságot..."

Ismétlődik

a világpolitikai kegyetlen játék, kisérteties pontossággal a Balti államok történetében, nagy intelemnek a kisebb népek számára s megmagyarázni, hogy mit ér a nagyhatalmak támogatása és ígérete, a súlyos válságok idején. A moszkvai konferencián Szovjetoroszország bejelentette „vitathatatlan" igényét a Balti-államokra s az angolszász hatalmak, amelyek annakidején megteremtették tulajdonképpen a cári birodalomból kivált kis népek országait, szó nélkül hagyták a szovjetállláspontot. Lettország a fenyegetésre 10 korosztály mozgósításával válaszolt, résztvenni minden erejével a szabadságharcban, Németország oldalán. Félelmetesen érdekes, hogy Lettország pontosan 20 esztendővel ezelőtt, amikor a szovjet nagy csapatokat vont össze határán, segítségért fordult a nyugati nagyhatalmakhoz s megkérdezte, hogy a szovjet jogtalan támadása esetén, számíthat-e pártfogásukra?... A francia titkos irattár egy történelmi okmánya, — amelyet fényképmásolatban itt bemutatunk, — brutális

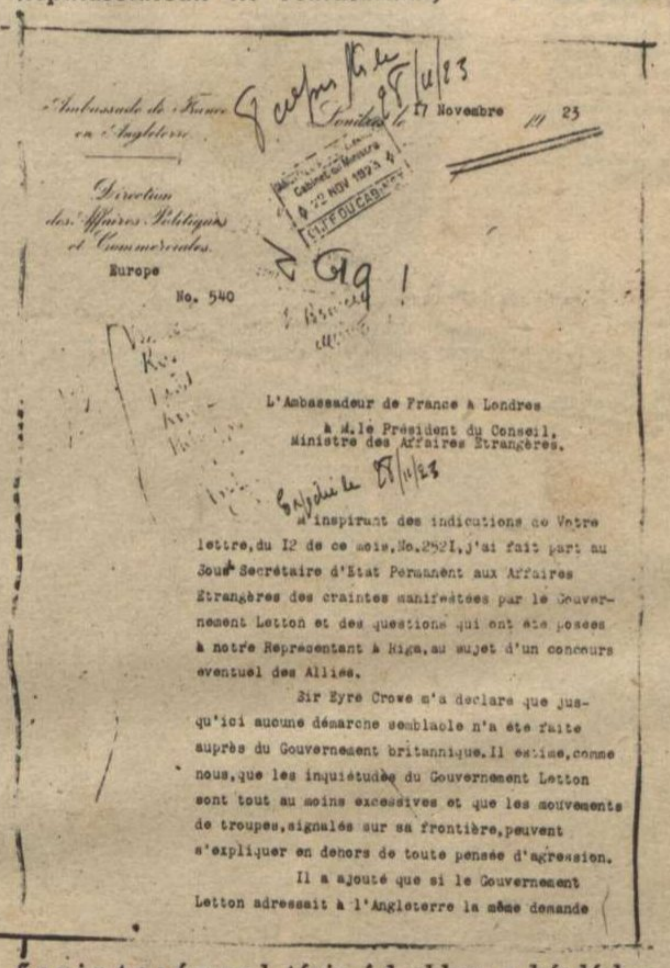

Ambassade de France en Angleterre

Londres le 17 Novembre 1923

Cabinet du Ministre 22 NOV 1923

Direction des Affaires Politiques et Commerciales.

Europe

No. 540

L'Ambassadeur de France à Londres

à M.le Président du Conseil, Ministre des Affaires Etrangères.

J'ai l'honneur de vous faire connaître que, m'inspirant des indications de Votre lettre, du 12 de ce mois, No. 252 I, j'ai fait part au Sous Secrétaire d'Etat Permanent aux Affaires Etrangères des craintes manifestées par le Gouvernement Letton et des questions qui ont été posées à notre Représentant à Riga, au sujet d'un concours éventuel des Alliés.

Sir Eyre Crowe m'a déclaré que jusqu'ici aucune démarche semblable n'a été faite auprès du Gouvernement britannique. Il estime, comme nous, que les inquiétudes du Gouvernement Letton sont tout au moins excessives et que les mouvements de troupes, signalés sur sa frontière, peuvent s'expliquer en dehors de toute pensée d'agression.

Il a ajouté que si le Gouvernement Letton adressait à l'Angleterre la même demande

őszinteséggel tárja fel ebben a kérdésben Anglia 1923. évi álláspontját. Ezt a jelentést, Saint Aulaire, Franciaország londoni követe küldte Poincaré francia államelnöknek, az angol külügyi államtitkárral történt bizalmas tárgyalásáról. Sir Eyre Crowe, akinek olyan végzetes szerepe volt az első világháború kirobbantásában, határozottan megtagadott minden segítséget Lettországtól s kijelentette, hogy „az angol kormány semmiképen sem hajlandó olyan bonyodalmakba keveredni, amelyek főérdekeit közvetlenül nem érintik..." Crowe bejelentette Anglia érdektelenségét Lettország ügyében s megmondotta a francia követnek, hogy a brit birodalom érdekei „az európai híd letörését" szorgalmazzák... Akkor még, — 1923 novemberében, — a szovjet gyönge volt rátámadni a Balti-államokra, de Anglia már akkor hajlandó volt megengedni a szovjet előretörését, ahogy ezt a francia diplomácia titkos irattárának napfényre került okmánya bizonyítja. 1943-ban, a moszkvai értekezleten csak a múlt győzött, megtanítani ismétlődő példákkal a kis európai nemzeteket, az önvédelem irgalmatlan szükségére...

Amerikában

erőteljesen szaporodnak a hangok és sajtócikkek a bolsevizmus és a szovjet nyers uralmi szánáékai ellen! Lehetetlen megtagadni azt az általános benyomást, hogy a moszkvai konferenciának keserű az amerikai utóize s a Szovjetoroszországban átélt benyomások az antibolsevista érzéseket erősítik az Egyesült Államokban. Lingsbury Smith, az ismert amerikai közíró, Hull külügyminiszter nyilatkozata után, rendkívül száraz és hűvös elmefuttatásban jelentette be, hogy Amerika óvatosabb, konzervatív politikára tért át s az irányváltoztatásnak az az oka, hogy az angolszászok a háború után is meg akarják tartani gyarmataikat, Szovjetoroszország pedig fenntartja igényét a balti államokra, Keletlengyelországra, Besszarábiára és Finnország egy részére... Ilyen körülmények között, — írja Lingsbury Smith, — nehéz dolog volna fenntartani a további hadviselésben, a „keresztes háború" szellemét... A célokban és a lehetséges eredményekben mutatkozó csalódást nem minden amerikai lap fejezi ki ilyen finoman. A New York Journal and American hasábjain kiált keserűen ez a fényképmásolatban bemutatott cikk, amelynek jellemző címe: „Aljasság a Baltikumban..." A cikk

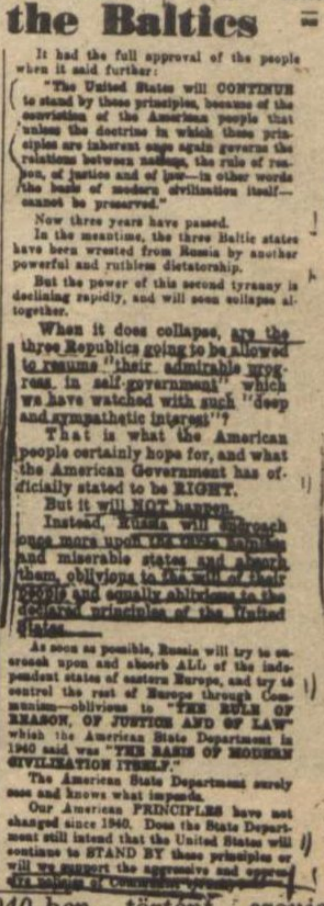

Infamy in the Baltics

THERE has occurred within recent days an anniversary of one of the infamous events of the present war, the third anniversary of the absorption by force of the three American made Baltic democracies—Lithuania, Latvia and Estonia—by the Soviet Russian despotism.

There have been many infamous events in this war, and the American Government has officially denounced most of them.

President Roosevelt, for instance, called the occasion of the treacherous Japanese attack on Pearl Harbor "a day that will live in infamy," and thus expressed the policy of the American Government and the conviction of the American people.

American policy was no less clearly stated in the earlier occasion of the ruthless seizure of the Baltic states by Russia.

And that policy was no less denunciatory. On July 23, 1940, the American Department of State declared:

"During these past few days the devious processes whereunder the political independence and territorial integrity of the three small Baltic Republics—Estonia, Latvia and Lithuania—were to be DELIBERATELY ANNIHILATED by one of their more powerful neighbors, have been rapidly drawing to their consolation.

"From the day when the peoples of these Republics first gained their independent and democratic form of government, the people of the United States have watched their admirable progress in self-government with deep and sympathetic interest.

"The policy of this Government is universally known.

"The people of the United States are OPPOSED TO PREDATORY ACTIVITIES, no matter whether they are carried on by the use of force or by the threat of force.

"They are likewise opposed to any form of intervention on the part of one state, however powerful, in the domestic concerns of any other sovereign state, however weak.

"These principles constitute the very foundations upon which the existing relationship between the twenty-one sovereign Republics of the New World rests."

The American State Department had the full approval of the American people in this enunciation of policy.

It had the full approval of the people when it said further:

"The United States will CONTINUE to stand by these principles, because of the conviction of the American people that unless the doctrine in which these principles are inherent once again governs the relations between nations, the rule of reason, of justice and of law—in other words the basis of modern civilization itself—cannot be preserved."

Now three years have passed.

In the meantime, the three Baltic states have been wrested from Russia by another powerful and ruthless dictatorship.

But the power of this second tyranny is declining rapidly, and will soon collapse altogether.

When it does collapse, are the three Republics going to be allowed to resume "their admirable progress in self-government" which we have watched with such "deep and sympathetic interest"?

That is what the American people certainly hope for, and what the American Government has officially stated to be RIGHT.

But it will NOT happen.

Instead, Russia will outbreak once more upon the three harmless and miserable states and absorb them, oblivious to the will of their people and equally oblivious to the declared principles of the United States.

As soon as possible, Russia will try to outbreak upon and absorb ALL of the independent states of eastern Europe, and try to control the rest of Europe through Communism—oblivious to "THE RULE OF REASON, OF JUSTICE AND OF LAW" which the American State Department in 1940 said was "THE BASIS OF MODERN CIVILIZATION ITSELF."

The American State Department surely sees and knows what impends.

Our American PRINCIPLES have not changed since 1940. Does the State Department still intend that the United States will continue to STAND BY those principles or will we support the aggressive and oppressive policies of Communistic tyranny?

a balti államok 1940-ben történt szovjet lerohanásának évfordulójáról emlékezik meg s a szovjet eljárását becstelenségnek minősíti. Megírja, hogy 1940 júliusában az amerikai külügyminisztérium hivatalosan és élesen elítélte Esztonia, Latvia és Litvánia tervszerű elpusztítását, annak az elvnek hangoztatásával, hogy az amerikai nép a legerősebb birodalmak erőszakos cselekedeteit is elítéli, mert a népek és nemzetek egymáshoz való viszonyát csak az értelem, az igazság és a törvény szabályozhatja. Ennek a józan és tisztességes álláspontnak megvilágítása után, az amerikai lap felveti a kérdést, hogy mi lesz a Balti államokkal, ha a szovjet győz a balti térségben?... Megvalósul az amerikai nép vágya s a rokonszenves kis országok visszakapják szabad és független önkormányzatukat, ahogy azt Amerika kormánya jognak és igazságnak kinyilatkoztatta három évvel ezelőtt?... „Nem ez fog történni!" — kiált fel az amerikai cikkíró, — hanem Szovjetoroszország újra rátámad a három szerencsétlen országra s leigázza, beolvasztja őket, népeik akarata ellenére s ellentétben az Egyesült Államok meghirdetett elveivel... „Szovjetoroszország, mihelyst teheti, azonnal megpróbálja az összes keleteurópai államok leigázását és beolvasztását s megpróbálja Európa többi részének ellenőrzését is, a kommunizmus révén..." Végül felveti a bátor amerikai lap a nagy kérdést, hogy hajlandó-e az Amerikai Egyesült Államok kitartani elvei mellett, vagy pedig támogatja a kommunista zsarnokság támadó és elnyomó politikáját?... Ha ez az új amerikai „konzervatív irányzat", akkor annak térfoglalását az európai önrendelkezési jog és a népi szabadság hitével — üdvözöljük...

Emlékezzünk

24 ESZTENDŐVEL EZELŐTT, 1919 NOVEMBERÉBEN

Az országpusztító kommunizmust megbuktatta a szegedi ellenforradalom. Horthy Miklós vezérlete alatt s a hóhéraitól megszabadult nemzet szent esküvel fogadta meg, hogy

1919 NOVEMBERÉBEN: Párisban összegyűltek a győztes hatalmak nagyjai s lehetetlenné tették a népek igazi békéjét. Képünkön a kegyetlen békefeltételek diktálói tárgyalnak. Balról jobbra: Lloyd George, Orlando, Clemenceau és Wilson. →

MEGSZÖKÖTT!... Kun-Kohn Béla, a magyarországi kommunizmus zsidó főnöke, meghirdette a „leverhetetlen" küzdelmet az ellenforradalom ellen, kiadta a parancsot a könyörtelen terror alkalmazására s azután csendben és óvatosan megugrott külföldre. Itt hagyta gyáván a megcsalt, eláruit híveket... ←

A NEMZETI HADSEREG VEZETŐ TISZTIKARA Budapest felé lovagol. Az élén Horthy Miklós... ←

A SIÓFOKI BEVONULÁS UTÁN. A nemzeti hadsereg egyik tiszticsoportja a kommunistáktól megtisztított területek főhadiszállásán. ←

SASTOLLAS MAGYAR VITEZEK csatlakoznak mindenütt a Dunántúl a felszabadító nemzeti hadsereghez. ↓

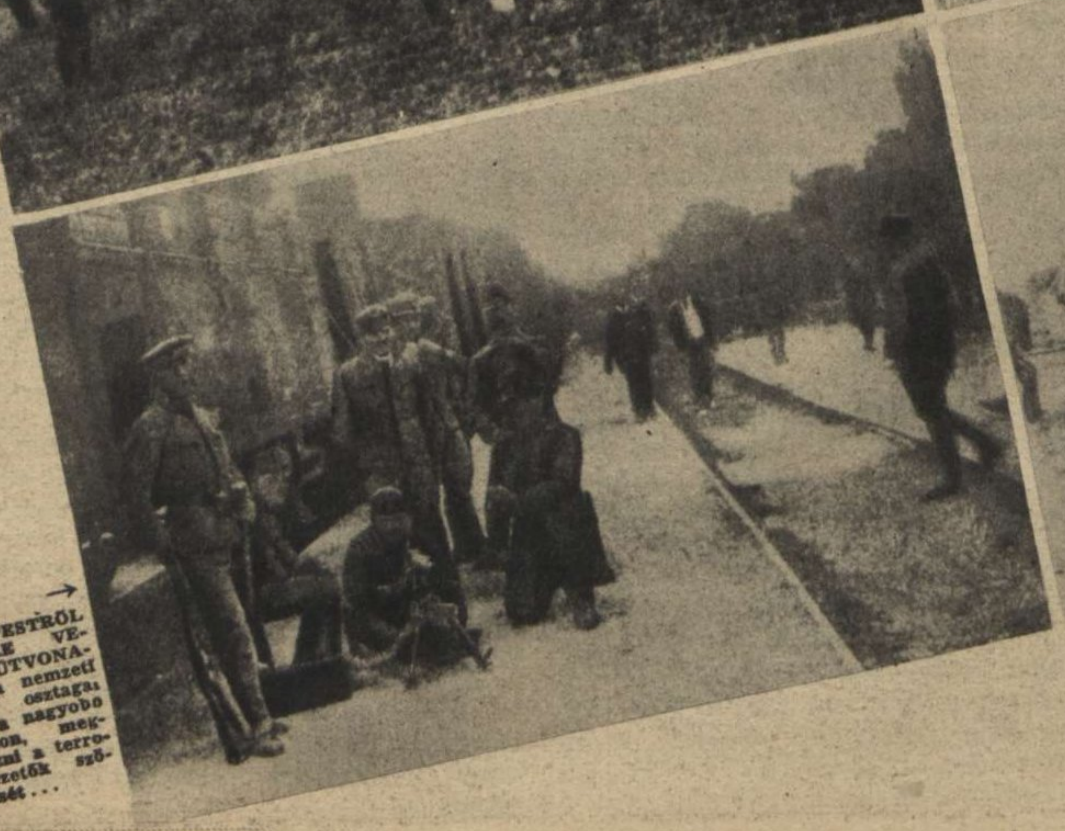

A BUDAPESTRŐL KÜLFÖLDRE VEZETŐ VASÚTVONALAKON a nemzeti hadsereg osztagai őrködtek a nagyobb állomásokon, megakadályozni a terrorista vezetők szökését... →

MEGÉRKEZTEK a magyar tüzérek Budára! Az elsőt üteg a fővezér bevonulását várja...

MAGYAROK!

VONULT BE A NEMZETI HADSEREG BUDAPESTRE!

nem tűri soha többé a marxista bolsevisták véres és aljas uralmi kísérleteit! Emlékezzünk!

HORTHY MIKLÓS FŐVEZÉR bevonul Budapestre. Zúgnak a harangok. A megkínzott nemzet örömujjongása csap az égre. →

ITT VANNAK A HUSZÁROK! A Borsszem Jankó első rajza a Dunántúlon előnyomuló fehér hadseregről.

VÉGIG BUDAPEST VIRÁGOS UTCÁIN. A kommunista hóhérokat annyiszor dicsőítő zsidó sajtó is visszatért nagyhirtelenül az események nyomása alatt, a nemzeti gondolat ünnepléséhez . . .

HORTHY MIKLÓS

„Vezér, légy üdvöz! Üdvözlégy, sereg!
Te vagytok most a nemzet szemefénye.
Minaszájunk legjobb, legnagyobb reménye.

↓ A BAZILIKA ELŐTT gróf Bánffy Miklós köszönti a nemzet felszabadítóját.

. . . DE A HIMNUSZ szent magyar daláit a tömegek, a dolgozók, Budapest keresztény magyar százezrei énekelték levett kalappal s túláradó szívvel, 1919 novemberében, a nemzeti hadsereg bevonulásának felejthetetlen ünnepén! . . . →

ISTEN ÁLDD MEG A MAGYART!

Honvédeink DICSŐSÉGE

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETT MAGYAR HŐSEI:

RÁTZ TIBOR
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Magyar Koronás Ezüst Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

TAMÁSI KÁROLY
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon kardokkal

HALÁSZ JÓZSEF
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

DR. BIRÓ PÁL
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

ZSELTVAY JÁNOS
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

KÁDAS ZOLTÁN
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Magyar Koronás Bronz érdemérme, hadiszalagon

VÁRADY GÁBOR
nadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

DR. BEK JÓZSEF
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

BORBÉLY TIBOR
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

gelénfalvi GALLÉN LÁSZLÓ
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, Magyar Koronás Bronz Érdemérme, hadiszalagon a kardokkal

HORVÁTH KÁROLY
őrmester, Magyar Bronz Vitézségi Érem

DR. KEÖPECZI NAGY GÁBOR
hadapród őrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem és Magyar Bronz Vitézségi Érem

BENCZE ISTVÁN
szakaszvezető, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

BÁRTFAY LÁSZLÓ
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

PAMER FERENC
szakaszvezető Magyar Bronz Vitézségi Érem

TÓTH ISTVÁN
szakaszvezető, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

SZITKOVICS SÁNDOR
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

CSIFFÁRY ZSIGMOND
tizedes, Magyar Nagyezüst Vitézségi Érem

HÉJJAS MIHÁLY
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

JOÓ JÓZSEF
tizedes, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

KÖPFLER LÁSZLÓ
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

LUKÁCS JÓZSEF
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

MÁTAI MIHÁLY
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

NAGY GYULA
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem és Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

VÁMOS ISTVÁN I.
tizedes, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem és II. oszt. német Vaskereszt

CÉKMAN PÁL
tizedes, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

BALOGH BÉLA
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

WILHELM HENRIK
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

LUKÁCS JÓZSEF
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SCHMIDT KERESZTÉLY
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

NEMESCSUK MIHÁLY
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SIPOS GYULA
zászlós, hősi halott

SEBŐK ÁDÁM
tizedes, eltűnt

FARKAS KÁROLY
tizedes, eltűnt

GÁL JÓZSEF
hősi halott

KATONA MIHÁLY
őrvezető, hősi halott

JOÓ ISTVÁN
őrvezető, eltűnt

BERRY KÁLMÁN
honvéd, hősi halott

Magyar képhiradó

A KASSAI ÜNNEPSÉGEK SORÁN a bácsjózseffalvai bokrétások koszorút helyeztek Rákóczi sírjára

KASSA VISSZATÉRÉSÉNEK ÉVFORDULÓJÁN

megtartott ünnepi hét keretében a Schalk-ház nagytermében „100 év Kassa képzőművészetéből" címmel kiállítást rendeztek

A KASSAI RÁKÓCZI-MÚZEUMBAN rendezték meg a II. országos művészi fénykép-kiállítást. Felvételünk a kiállítás tiszteletdíjait és emlékplakettjeit mutatja be

A KORMÁNYZÓ ÚR JELENLÉTÉBEN AVATTÁK FEL A „HORTHY ISTVÁN" HAJÓSLAKTANYÁT

HÁTRATOLTÁK A KRISZTINAVÁROSI TEMPLOM SZENTÉLYÉT

Az 1795-ben épült templom az utóbbi években szűknek bizonyult a hívők befogadására és ezért a város elhatározta, hogy kibővíti a templomot. A tervek közül azt fogadták el, mely a templom szentélyének hátrább helyezésével oldotta meg a bővítést. Az előzetes munkálatok után most került sor a maga nemében páratlan továbbmozdítási műveletre...

KERECSENDI KISS MÁRTON: „ELSŐ"

című színművét az Uj Magyar Színházban játszák, estéről-estére növekvő közönségsiker mellett. Az erősen szociális irányú színműben Páger Antal mint asztalosmester mondja el mindazt, ami a gyermektelen házasságot áldatlanná teszi

LONDON BELSŐ NEGYEDÉBEN egy amerikai katona elbeszéli a rádiónak benyomásait az új német bombázásokról, a házak romjai között . . .

LONDONT A NEMETEK a legsúlyosabb angolszász légitámadások idején sem bombázták, de most már hetek óta közel minden éjszakán felveri a riadó az angol főváros népét. A veszteségek és a károk jelentékenyek . . .

ANGOLSZÁSZ

ANGOL-AMERIKAI BIRKÓZÁS. A katonai birkózóverseny rendkívül kedvelt szórakozás lett az angol fővárosban. Képünkön az amerikai altiszt győri le angol ellenfelét. Egyelőre ez még csak játékeredmény . . .

AMERIKAI VALLOMÁS A HELYZETRŐL. A „Philadelphia Bulletin" közölte nemrégiben ezt a két rendkívül fontos képet. A felső kép még 1916-ban készült, amikor az európai háború alatt rengeteg és olcsó élelmiszer zsufolta meg az üzletet. Az alsó kép ugyanarról az üzletről készült 1943-ban. Minden drága. Megszűnt az alacsony ár és eltűnt a hús, de a tulajdonos hajlandó eladni a megmaradt üres tejesüvegeket. Más áruja nincs . . .

The first shop — No razor blades — Tomorrow, perhaps

LONDONI KÉPRIPORT a hirtelenül beállott borotvapenge hiányról. Üzletről-üzletre járnak az emberek s az a felelet mindenütt, hogy nincs, — majd lesz, — talán holnap . . .

NÉGER SZÍNJÁTÉK NEW YORKBAN. A négerek előretörése a háború egyik legsajátosabb jelensége Amerikában. Mostmár a klasszikus görög drámákat is négerek játszák, természetesen átírva humorosnak — jazz-zenekísérettel. Képünk: Szép Heléna története négeres színjátékban, egy new-yorki színpadon, 1943-ban

AZ ELSŐ NÉGER HAJÓSKAPITÁNY. Henry Mulzac, átveszi az amerikai „Washington"-t, az újonnan épített 10.000 tonnás szállítóhajót, amelyet Anglliába vezet. A néger hajóskapitány nagy esemény Amerika történetében . . .

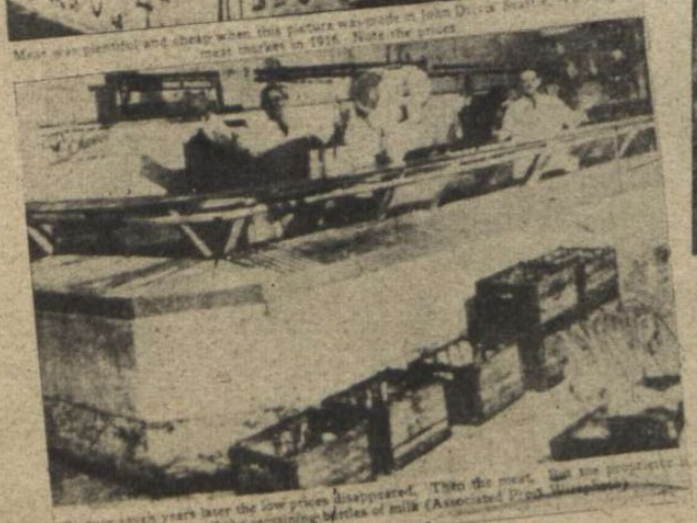

HINDU CSAPATOK LONDONBAN. Indiában borzalmas éhinség dúl. A brit fővárosban, az Angliába rendelt hindu csapatok tisztjei előtt, egy angol képviselő magyarázza a brit világbirodalom fővárosának szépségeit . . .

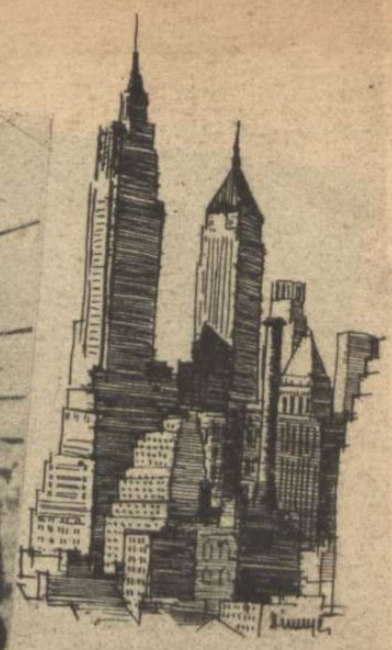

← ANGOL GYERMEKMUNKÁSOK A SZÉNBÁNYA MÉLYÉN (A londoni „Sphere" képe.)

AKI KORÁN KEL, KAP EGY KEVÉS HÚST . . . Ez a felirata az amerikai „Philadelphia Record"-ban közölt érdekes képnek, amely arról tanuskodik, hogy a dúsgazdag Amerikában egyetlen mészárszék előtt 800 ember várja reggel 7 órakor hosszú órák óta a sorrakerülést. Aki elkésik, nem jut húshoz. A háborút erősen megérzi Amerika is ↓

KRÓNIKA

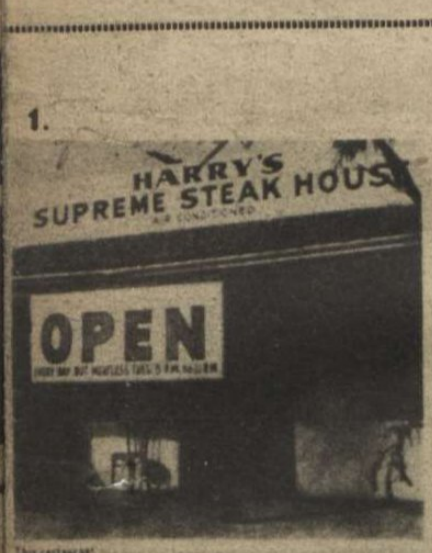

1.

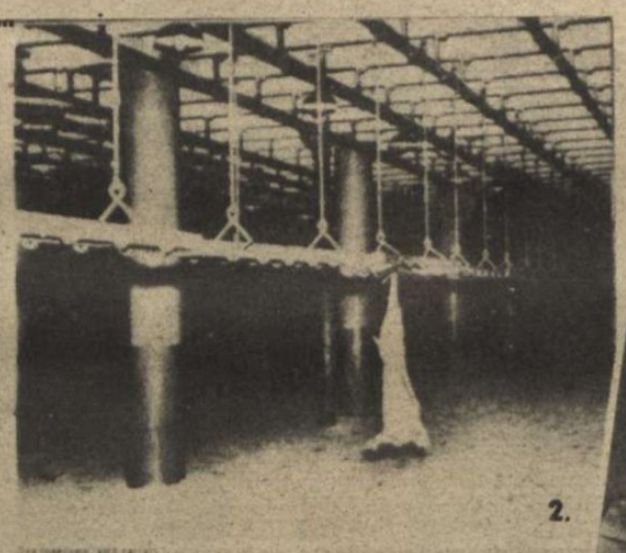

2.

3.

NO MEAT FOR SALE

Buffalo and horseflesh alleviate shortages

L

A LONDONI RENDŐRHIÁNY NŐI PÓTLÁSA. A női rendőrújoncok a férfibűnözők erélyes leszerelését tanulják . . . ↑

4.

5.

MÉG LOS ANGELESBEN SEM KÖNNYŰ AZ ÉLET! . . . Képünk az előkelő amerikai LIFE egyik oldala, a nemrég bőségben úszó kaliforniai városról. A Life cikke szerint Amerikában az egyik óceán partjától a másikig, eltűnt a vaj, a tojás és a hús. Los Angelesben 900 vendéglőt zártak be két hét alatt! Képeink: 1. Előkelő vendéglők hústalan menüt hirdetnek. 2. A hatalmas hűtőteremben egy nyúzott borjú szomorkodik a szögön . . . 3. Lóhúst kapott a város, de 48 óra alatt elfogyott . . . 4. Megbukott mészárszék. Az üzlethelyiség kiadó . . . 5. Ilyen üres a nyitott üzlet . . . ←

MAGYAR FUTÁR 11

Világ ujság

MÜNCHEN

HITLER ADOLF a német birodalom régi bajtársaihoz vezére a müncheni brüukeller nevezetességű történelmi helyiségében.

A háborús helyzetet ismertető birodalmi vezér előtt ülnek: Göring, Göbbels, Ley, Hierl és Himmler miniszterek a nemzetiszocialista vezetők között

AZ ANGOLSZÁSZOK FÉKTELEN TERRORDÚHE a Vatikánt sem kímélte meg. November 5-én a koraesti órákban egy angolszász gép jelent meg a pápa városa fölött és bombákat dobott le. A legnagyobb találat a pápai mozaikgyárat érte, amely majdnem teljesen elpusztult. Képeink a szétrombolt mozaikgyárat mutatják be.

(A Magyar Futár rádióképei)

STOKHOLM

AZ ELSŐ KÉP A MOSZKVAI ÉRTEKEZLET ZÁRÓÜLÉSÉRŐL. Molotov, Éden és Cordell Hull a katonai tanácsadók társaságában

MADRID

FRANCO ÁLLAMELNÖK spanyol iskolásleányokkal beszélget, egy új iskola udvarán

IZMET INÖNÜ A TÖRÖK KÖZTÁRSASÁG ELNÖKE CSALÁDJA KÖRÉBEN. Balról jobbra: Izmet Inönü államelnök, Erdal Inönü, az elnök kisebbik fia, egyetemi hallgató, Ussden Inönü, az elnök kisebbik leánya, Inönü elnök felesége, a török női szervezetek vezetője és nagyobbik fia, aki kiváló repülő s műegyetemi hallgató

NEW-YORK

15.000 DOLLÁR! 20.000 DOLLÁR!... New York cukortőzsdéjén a speciális igazgatóan veri felfelé az árakat a forrás tételeket, vádról a jövendő profit leárazására ...

RIBBENTROP NÉMET KÜLÜGYMINISZTER üdvözli Simanov bolgár külügyminisztert. Középen Bozsilov bolgár miniszterelnök áll

VEZÉRI FŐHADISZÁLLÁS

HITLER ÜDVÖZLI A MEGBESZÉLÉSRE ÉRKEZETT BOZSILOV BOLGÁR MINISZTERELNÖKÖT

BÉCS

LIZZI WALDMÜLLER énekesnő, egyik új filmszerepében

TOKIO

KOGA ADMIRÁLIS a hősi halált halt Yamamoto főadmirális utóda a japán flotta főparancsnoki állásában. Méltó utódnak mutatkozott az elmúlott hetek győzelmes csatáiban

(Japán rádióképek)

SIDNEY

MAC ARTHUR, a Csendes óceán térségében a japánok ellen harcoló amerikai haderők főparancsnoka, akit „a háború 1. számú hősének" neveznek használában, hatalmas flottájának felét elvesztette a bougainvillei csatákban ...

WASHINGTON

AKIK MESSZIRŐL ÉRKEZTEK HAZA. CORDELL HULL amerikai külügyminiszter Moszkvából

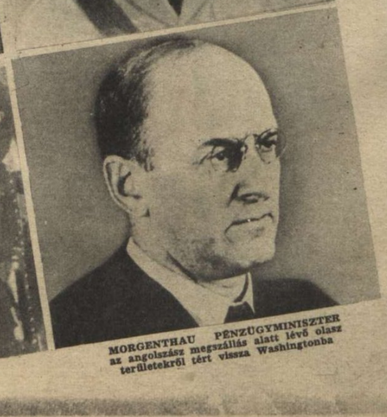

MORGENTHAU PÉNZÜGYMINISZTER az angolszász megszállás alatt lévő olasz területekről tért vissza Washingtonba

NÉMET HEGYIVADÁSZ
az Égei-tenger szigeteiért folytatott bátor harcokban

AZ ÉGEI-SZIGETEK JELLEGZETES, SZIKLÁS PARTVIDÉKE
Jó öblök és kiváló védelmi állások jellemzik ezt a szigetvilágot

Tikat Az

ELSŐ KÉPES RIPORT AZ ANGOLOKTÓL MEG-

A német tengeri és légi haderő bámulatos gyorsasággal és lendülettel foglalta el a török partvidék mentén fekvő olasz szigeteket, amelyeket már megszállottak az angol csapatok, az olasz fegyverletétel zavaros heteiben. Lerosz, Lipszos, Patmosz és Nikaria elfoglalása a hét nagy eseménye s a győztes német haderő már megkezdte Szamosz és Castelrosso bombázását is. Csak ez a két sziget maradt a Dodekanezosz szigetcsoportból a Badoglio-párti katonák és az angolok kezén. Az Égei-tenger bejáratának szigetkapuját megtisztították az ellenségtől s megteremtették legfontosabb előfeltételét a Balkán védelmének... Az Egei-szigetek elfoglalása az egész világ közvéleményét erősen foglalkoztató merész és fontos fegyvertény volt.

↓ HELYREÁLLOTT A NYUGALOM AZ ELFOGLALT KOSZ SZIGETEN, amely a kultura, a szépség és a pihenés szigete volt azelőtt . . .

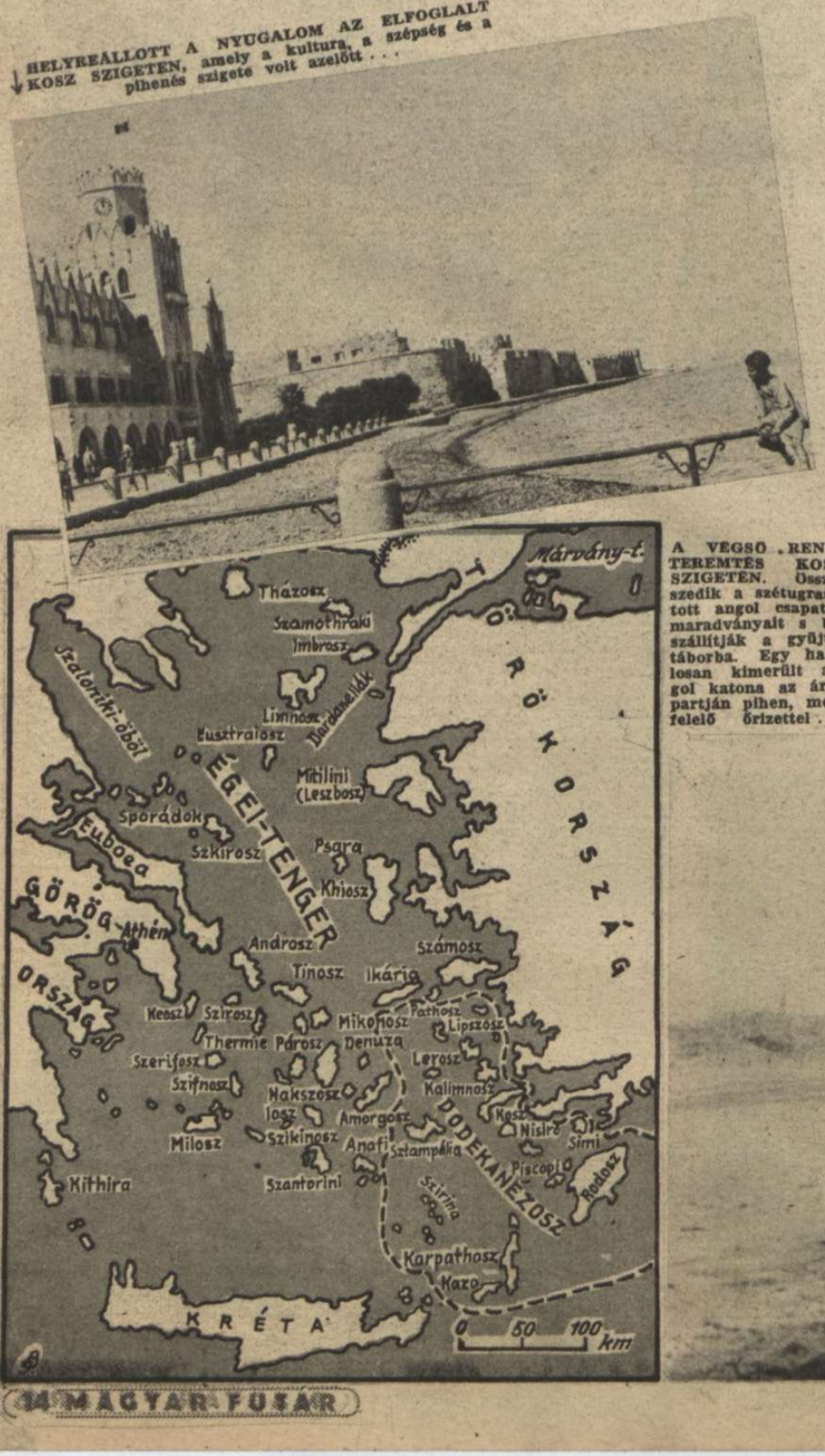

A VÉGSŐ RENDTEREMTÉS KOSZ SZIGETÉN. Összeszedik a szétugrasztott angol csapatok maradványait s beszállítják a gyűjtőtáborba. Egy halálosan kimerült angol katona az árok partján pihen, megfelelő őrizettel . . . ↓

↑ AHOL SZÜKSÉGTELEN VOLT A HARC! Antikythera szigetén az első német rohamnaszád megjelenése után a sziget parancsnoka fehérzászlós követet küldött a kikötőbe s békésen átadta a szigetet, feltételek nélkül . . .

AZ ELSŐ NÉMET ROHAMCSAPAT PARTRASZÁLLÁSA A KIKLÁDOK SZIGETCSOPORTJÁN
A néhány nap alatt leküzdött ellenállás után a műszaki csapatok megkezdték a védelmi művek gyors kiépítését

ÉGEI TENGEREN

SZÁLLOTT ÉGEI SZIGETEK ELFOGLALÁSÁRÓL

ANGOL TISZTEK — HADIFOGSÁGBAN. Csak Lerosz szigetén több mint 400 tisztet és 3000 angolt fogtak el a németek s a hatalmas védelmi rendszert Kréta szigete és a balkáni bejárók körül számottevően megerősítették . . .

VIZIBOMBÁK BEHAJÓZÁSA egy támaszponton az Égei-tengeren. Nehéz, súlyos küzdelem zajlik állandóan a görög tengerek vizein . . .

NÉMET ROMBOLÓ AZ ÉGEI-TENGEREN, harci készenlétben, kilövésre beállított torpedócsövekkel rohan Lerosz szigete felé

AZ ÉGEI-TENGER SZIGETVILÁGÁBAN harcbavetett és elfogott brit katonákat az angol világbirodalom sok részéből szedték össze — ahogy ez a kép bizonyítja . . . ↓

↓ AZ ÉGEI-TENGER SZIGETEIN helyreállítják a katonai rádióösszeköttetést a megszálló csapattestek között

VIDÁM HINDU KATONÁK Gandhi-bekeszerető hívei az angol foglyok között. Hacsak lehet, külön húzódnak. Mikőzük nekik a görög szigetekhez?... ↓

AKIK A DUCE KÖRÉ SEREGLENEK. A köztársasági fasiszta állam önkéntes katonáiból új hadosztályok alakulnak, küzdeni Olaszország jövendőjéért...

HARCOLÓ OLASZORSZÁG

A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPSOROZATA A LEGÚJABBI ESEMÉNYEKRŐL

MUSSOLINI ELNÖKÖL A VELENCEI FASISZTA KORMÁNY ÜLÉSEN, az új irányelvek kihirdetésénél

FELDERÍTŐ NEHÉZ NÉMET PÁNCÉLOS előretörése mesterséges ködben a délolaszországi hadszíntéren

LEVEGŐBE RÖPÜL → egy olasz kikötő, a front mögött! Az angolszászok esetleges partraszállási kísérletének megakadályozására, a főharcvonal közelében, a németek szétrombolták a kikötői berendezést és a rakpartokat . . .

Olaszország marsallja előadást tartott a tiszteknek az Adriano-színházban s azután végigvonult az Umberto-úton a Piazza Venezialig

GRAZIANI TÁBORNAGY RÓMAI LÁTOGATÁSA

ÓRIÁSI TÖMEG SORAKOZOTT GRAZIANI MARSALL MÖGÖTT, aki az első vonalban középen halad, tőle balra Stahel tábornok mentetei, Róma német városparancsnoka, s jobbra másodiknak a hatalmas termetű Ricco tábornok, az olasz vezérkari főnök

SIMICSU TÁBORNOK, Japán katonai attaséja, Mussolinivel folytatott tanácskozása után elhagyja a Velencében székelő fasiszta kormány központi épületét

A VATIKÁNI GÁRDA két katonája, akiknek XII. Pius pápa legmagasabb elismerését fejezte ki, a Vatikán bombázása alatt tanúsított bátor viselkedésükért

A VOLTURNO SZAKASZÁN egész héten zuhogott az eső. A mocsárba fulladt völgyszakaszok állásaiban nem száradt meg a ruha a német katonákon, de hősiesen kitartottak helyükön s megerősítették harcvonalaikat

ELLENŐRZÉS az olaszországi hadszíntér körzetében. Minden polgári személyt gondosan igazoltatnak ↑

A SZÉTROMBOLT HÍDON ÁT előretör egy német rohamosztag a volturnói fronton →

DÖRÖGNEK AZ ÁGYÚK az olasz hadszíntér keleti szakaszán, ahol az angol hadsereg szenved véres veszteségeket az áttörési kísérletekben

MANSTEIN VEZÉRTÁBORNAGY ZSITOMIR HŐSE! (baloldalt.) A zsitomiri térségben 9 napig tartó ádáz harcok és ellentámadások poklában, Manstein csapatai megverték a vörös hadsereg túlnyomó számú seregrészeit s visszafoglalták Zsitomirt

TARTÓS ESŐ A ZSITOMIRI FRONTSZAKASZON. A szó szoros értelmében derékig járnak a tisztek és a katonák a lövészárkok posványos vizében. A leikierő s a győzelmi akarat diadalmaskodik az embertelen megpróbáltatások fölött!

A NÉMET HADSEREG LEGFIATALABB ÖRNAGYA. A 23 éves Lemm őrnagyot két soronkívüli előléptetés után a lovagkereszttel tüntették ki. A fiatal zászlóaljparancsnok az Ilmen tó körüli csatákban, mint rohamosztagparancsnok rettenthetetlen bátorságával szerzett hírnevet

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

Azt írtuk az elmúlott héten, hogy az angolszász szövetségeseknek semmiféle komoly alapjuk nincs hatalmas és töretlen erejű nagy ellenfeleiktől a „feltétlen fegyverletétel"-t követelni, de megvan minden okuk ahhoz, hogy a nyilvánvaló propaganda jelszavai helyett a méltányos béke útját és módozatait keressék.

Természetes dolog, hogy minden hadbanálló ország tehetségéhez képest a maga feltétlen és biztos győzelmét előre kihirdeti s mindent elkövet, hogy népének tömegeiben a diadal hitét ápolja és erősítse. Angliában már odáig fajult, vagy tökéletesedett ez a propaganda, hogy a sajtó bejelentette az új szellemi hadjáratot, meggyőzni a világ összes népeit *a győzelem befejezett tényéről*... Nyíltan írtak arról, hogy úgy kell beszélni s viselkedni, mintha már a tengelyhatalmak leverten a földön hevernének s csak a megnyert háború felszámolása volna hátra. Ötletes volt ez az álláspont s ahogy láttuk, alkalmas is, naiv lelkek megdöbbentésére... A *német propaganda* sokkal tartózkodóbb, hűvösebb és zártabb lett az utolsó években, nem csillogott kifelé, de benn a birodalomban megacélozta a tömegeket a megpróbáltatások elviselésére, a türelmes, munkás várakozásra s ez a módszer mutatkozott jobbnak és teherbíróképesebbnek. *Az angolszász országokban figyelemreméltó jelei mutatkoznak a derűlátó propaganda sikertelenségének s minél nagyobb hatást gyakorolt az az állítás, hogy a háborút már megnyerték a szövetségesek, annál szembetűnőbb a természetes csalódás és a kiábrándultság érzése, — hosszabb idők mutlán...*

A játékostermészetű Amerikában, egy félesztendővel ezelőtt, rengeteg ember kötött nagyértékű fogadást arra, hogy *november 9.-ére*, — az 1918-as német összeomlás évfordulójának napjára, — a szövetségesek térdre kényszerítik Hitler birodalmát. *Milliókat veszítettek a lelkes jósok s emberi gyöngeség, hogy most haragusznak...*

A propaganda állítások fölött azonban, valahol az ismeretlen jövendő falára a sors, a végzet, a történelem már ráírta az eredményt! Ami pedig ebből az eredményből a ködön átvilágít, *az nem igér közeli békét.* Addig-addig tévesztik meg az angolszász nemzetek önmagukat a feltétlen fegyverletétel álmával, amíg minden elpusztul, amiért állítólag a fegyverhez nyúltak. *A csatatereken semmi komoly jelensége nincs a tengelyhatalmak elfáradásának, ellenkezőleg, Zsitomirnál, a Volturno körül, a tengereken és az óceánokon, Bougainville vizein, a hősi elszántság és a félelmetes erő példája és eredménye szaporodik.*

A legújabb hírek szerint Anglia hatalmas vállalkozásokkal óhajtja a közeljövőben a csigalépésű eseményeket meggyorsítani. Berlin készülődést jelent a délolaszországi frontról, ahol nyugaton új partraszállás eshetőségével számolnak a *gaetai öbölben*, a jelenlegi arcvonal mögött, keleten pedig *Montgomery* hadseregének nagyszabású támadását várják az adriai tengerparton. Sűrűsödnek a hírek arról is, hogy a *2. front* felállítására lázas előkészületek folynak Angliában s találgatják, hogy a hatalmas inváziós sereg hol száll vajjon partra, a norvég fjordok és a balkáni hegyek közötti óriás kiterjedésű partvidéken... *Dehát ezek csak tervek s nagy kérdés, hogy a megvalósításuk mennyi vérbe, áldozatba kerül s hogy végső eredményük győzelem lesz-e, vagy vereség?... Ezért állítjuk azt, hogy az igazságos béke s az európai szabad életlehetőségeket, a tengelyhatalmak népeinek életjogát és munkalehetőségét feltétlenül biztosító méltányos béke, az angolszászok jólfelfogott önérdekeit is még mindig jobban és emberségesebben szolgálná, mint a „feltétlen fegyverletétel" tényleg indokolatlan álma. Kár lenne ezt a csöppnyi józanságot, a kulturnemzetek összes kincseinek, erkölcsi és anyagi javainak elpusztítása árán tanulni meg, — későn és hiába...*

A hadszintereken

általában megállapítható a hét eseményeiből a tengelyhatalmak előretörése.

A szovjetfronton tovább tart az ádáz küzdelem a leningrádi frontszakasz és a Krim között, de a vörös hadsereg borzalmas vérvesztesége sok fontos gyujtópontban már érezteti hatását. *Az időjárás is megromlott.* Északon hóvihar dühöng, délen súlyos esőzés iszaposítja el a csatatereket. A támadások és ellentámadások hevessége a legfontosabb arcvonalrészeken nem csökken.

„Tizedelés és elszakadás!" — ez a német hadsereg hadászati jelszava. Befejezett csata alig van. Nagyobb tartalékot a legritkább esetben vetnek harcba. A takarékoskodás az emberrel és anyaggal, az erők gondos megőrzése a végső fordulatra, uralkodó elve a legmagasabb vezetésnek. Ez a bámulatos és minden kis részletében következetes hadviselési módszer meghiúsította a vörös hadsereg áttörési és bekerítési szándékait s felőrölte kiapadhatatlannak vélt tartalékok tekintélyes részét.

Kercstől északkeletre dühöngött a héten a legerősebb szovjettámadás a Krim félszigeten, de minden hulláma véresen összeomlott. A *perekopi* és *kherzoni* térségből a német rohamcsapatok váratlanul rátámadtak a szovjetállásokra s hátrább szorították a vörösöket. A nagy *Dnyeper-kanyarban*, a változatos harcok arcvonalai állandóan változnak. *Cserkaszi* mindkét oldalán rohamcsapatok küzdöttek közelharcokban a dnyeperparti hídfőkért s hét végére sikerült a bolsevistákat a folyó keleti partjára visszavetni. *Dnyepropetrovszk, Krivoj Rog és Zaporozsje* háromszögében, napokig tartó, elkese-

AMERIKAI BOMBÁZÓ RONCSAI Nyugatnémetország földjén. A lelőtt légi erőd pilótája holtan bukott ki a lezuhant gépből...

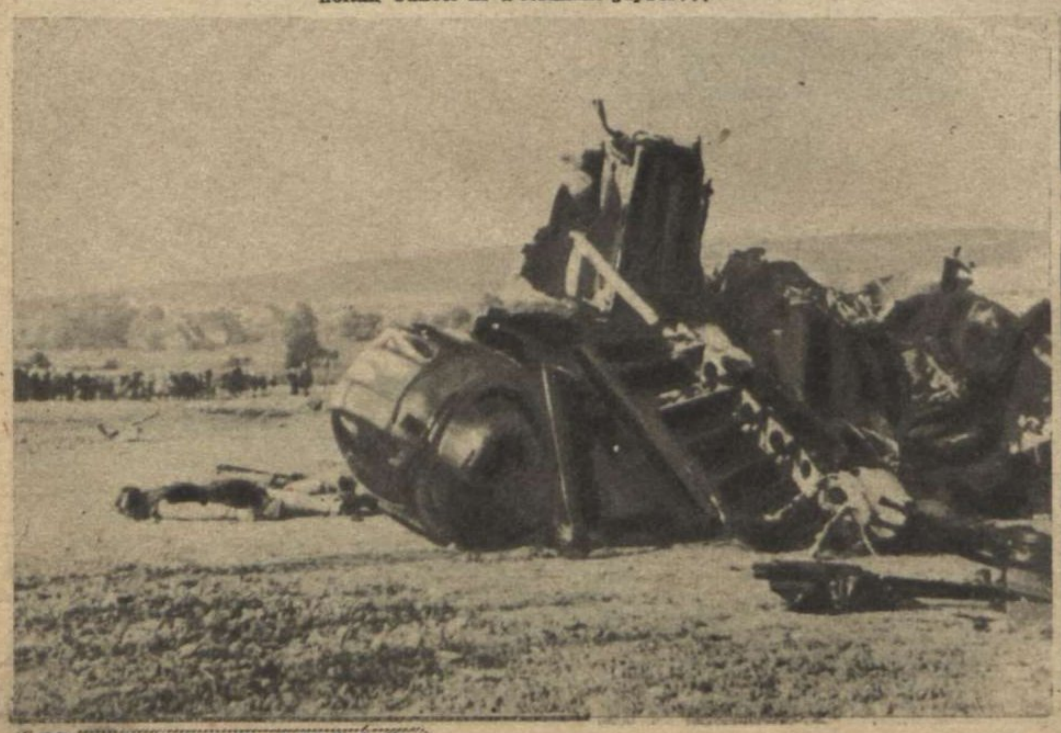

NÉMETORSZÁG FELETT lelőtt amerikai repülők, akik ejtőernyővel mentették meg életüket...

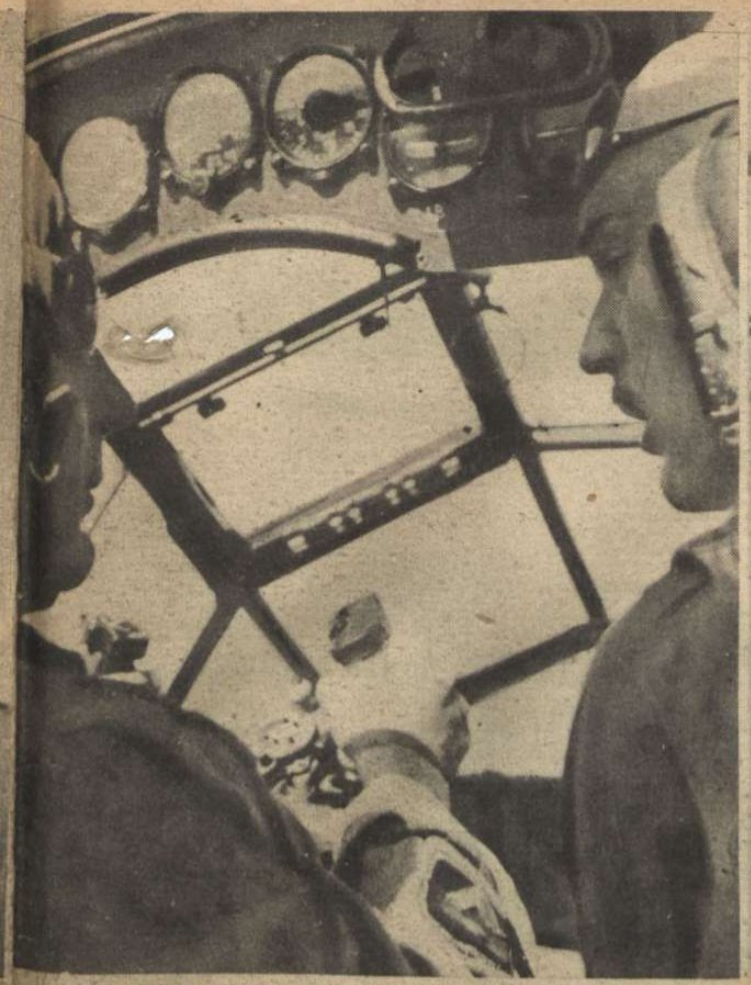

MAGYAR KÖZELFELDERÍTŐ a szovjet állások fölött.

A HATMOTOROS GIGANT a világ legnagyobb repülőgépe, kiváló szolgálatokat teljesít a sebesültszállítás terén is. Különösen hosszú utakra használják, Délolaszország és a német birodalom között. A Gigant nagy sebesültszállítmányokat visz haza...

ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

redett csata dúlt, amely csak a hét végén lanyhult el. A szovjet 30 lövészhadosztállyal és 5 páncélos hadtesttel indított pergőtüzet és rohamot a német védelmi állásokra, a *Krivoj Rogtól északra* kialakult gyújtópontban. Szörnyű veszteségek után, amelyekben nagy szerepe volt az új német páncéltörő lövedékeknek, a szovjet meghátrált, de hét végén újra fellángolt a heves harc s a szovjet 257 harckocsit veszített az áttörési kisérletben. *Zsitomirt, Manstein vezértábornagy csapatai rohammal visszafoglalták s hatalmas lendülettel tovább nyomultak előre, észak és nyugat felé! A zsitomiri térségben 10,000 vörös katona holttestét temették el s hatalmas zsákmányt ejtettek foglyokban és hadianyagban. A kievi térségben általában a német ellentámadások ereje irányítja az eseményeket. A gomeli térségben* a szovjet új támadást kezdett, de egy körülzárt nagyobb harccsoportját a németek megsemmisítették. *Szmolenszktől nyugatra, 5 napos csatában tört meg a szovjet ereje. A támadást 1000 szovjetágyú bömbölése vezette be s 14 lövészhadosztály és 10 páncélos dandár zúdult a németekre, erős csatarepülő kötelékek fedezete alatt. A 20 kilométeres keskeny harcszakaszon gyilkos küzdelem folyt naphoszat, de a szovjet sikertelenül rohamozott s hét végén csönd borult a szmolenszki csatatérre... Nevel* körül és a *Ladogától* délre csak heves helyi harcok tartották ébren a hadi tevékenységet. *Leningrád célpontjait napokig lőtte a német nehéz tüzérség.*

Az olasz hadszíntér egyelőre nyugodt s az élénk előőrscsatározások, csak jövendő események bevezetői. Különösen a *nápolyi kikötő* élénkségéből, a sűrű hajóforgalomból következtetnek a németek új támadások előkészítésére. Az *Égei-tenger* térségében *Lerosz* szigetének elfoglalása után, *Lipszosz, Patmosz és Nikaria* is német kézre került, hatalmas zsákmánnyal s megkezdődött az égei olasz szigetek két utolsó bástyájának, *Számosznak* és *Castelrossonak* bombázása. A német légi erő a Dodekanezosz szigetcsoport közelében 2 angol cirkálót és 2 rombolót súlyosan megrongált. A *balkáni térségben* gyorsan halad előre a rendteremtő erélyes munka. *Fiumétől* keletre a bekerített kommunisták 3600 halottat és 4500 foglyot vesztettek. A fiumei öböl kisebb szigeteit is megtisztították az SS-osztagok a partizánoktól.

A légi háború vontatottabban halad. Az angolszászok több légi rohamát még idejében szétszórták az erős német vadászkötelékek a birodalom légiterében s csökkentették a bombázások hatását. Nagyobb károkat csak *Mannheim* szenvedett, de ennek a támadásnak napján 46 amerikai bombázó pusztult el. *A németek többször bombázták Londont.* Egyébként az amerikaiak eredményesen bombázták *Lund városát* is, — Svédországban... A tökéletesen kivilágított városra 50 gyujtóbomba hullott. Svédország bejelentette tiltakozását és kártérítést követel... *Szófiát* is bombázták az angolszászok s a bolgár fővárosnak 56 halottja van...

Japán légi hadereje megvívta az *5. bougainvillei csatát.* Az összesített eredmény *október 27 és november 17* között a következő: *elsülyesztettek a japánok 5 repülőgépanyahajót, 5 csatahajót, 15 cirkálót, 12 rombolót és 10 szállítóhajót; — súlyosan megrongáltak 3 repülőgépanyahajót, 2 csatahajót, 11 cirkálót, 11 rombolót és 5 szállítóhajót. Az amerikai hadiflotta fele kiesett a küzdelemből a Csendes Óceánon!... Középkínában a japánok egy körülfogott kínai hadseregből 25,000 embert semmisítettek meg, s nagyobb támadó hadjáratot indítottak Csangkaisek főerői ellen. A tengelyhatalmak összefüggő világfrontján bizalommal nézhetünk a jövendőbe!..*

BAJTÁRSAK A HALÁLOS KÜZDELEMBEN. Egy tüzér bekötözi a megsebesült fiatal gránátost

A LENINGRÁDI SZAKASZON LEHULLOTT A HÓ...

LÉGI ROHAM Szétomlik!

↕ A FELHŐK MÖGÜL a szovjet állásokra törnek a német harci repülők, segíteni az elkeseredett földi harcokban küzdő bajtársaiknak

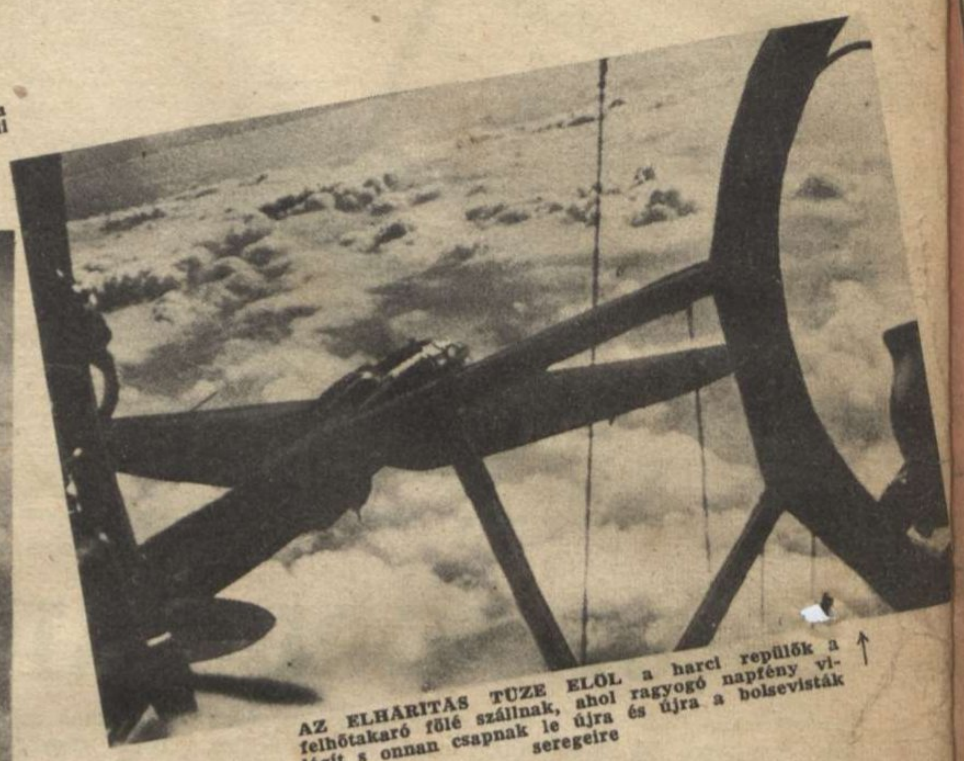

AZ ELHÁRÍTÁS TÜZE ELŐL a harci repülők a felhőtakaró fölé szállnak, ahol ragyogó napfény világít s onnan csapnak le újra és újra a bolsevisták seregeire

A VASKERESZTES LÉGI HARCOS letekint a visszaszorított ellenségre. Kemény nap volt — de eredményes!

SÜVÍTENEK A BOMBÁK! Mint ezüst fénycsíkok, csillognak a levegőben, halálos zuhanásukban . . . →

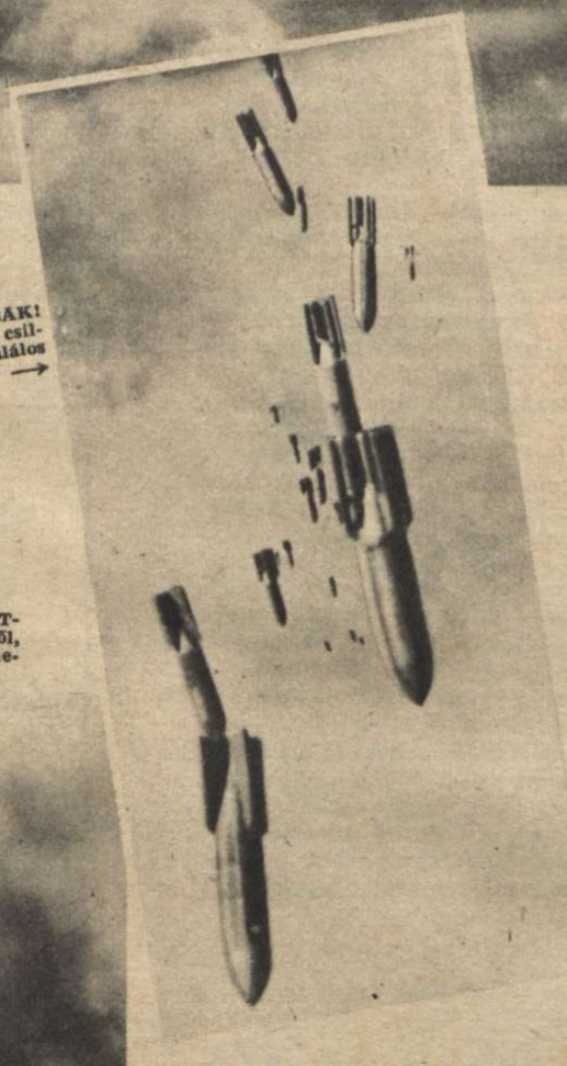

FELVÁGÓDIK MAGASRA A FÜSTOSZLOP a robbanások színhelyéről, ahol a városon át sűrű sorokban meneteltek a vörösök a csatatér felé

A FÖLDSÁNCOK SZELÉN tömörített szovjetpáncélosok a légi bombák tűzében

ELLEPI A TÁJAT A BOMBATÁMADÁSOK KAVARGÓ FÜSTJE . . .

FŐ A SZERÉNYSÉG EGYMÁS KÖZÖTT:

— Hallotta Schwarzmarkt úr, hogy ezután tízévi fegyházat kap az, aki 20.000 pengőt meghaladó illetéktelen nyereséget ér el?
— Hol érek én el uram ezután 20.000 pengőt? Megelégszem minden üzletnél 19.999 pengő haszonnal...

— Nézze Frühroth mester, ha maga újra színházigazgató akar lenni, akkor ne ugráljon, mert még nem jött el a kultura-üzlet ideje. Hagyja maga most a színészetet a bankároknak és a magamfajta pénzembereknek s akkor menjen szervezkedni a Conti-utcába, amikor mi intünk, hogy mostmár lehet...

ELŐFORDUL, — DE MINDEGY...

— Aladár, te őrült! A bevételt olvastad fel kiadásnak a közgyűlésen s ráadásul hangosan beszéltél, amikor megmondtam neked, hogy csak morogjál!...

BESZÁMOLÓ

— A kisgazdapárttal továbbra is rendben vagyunk, de a színészszakszervezet felállítása sajnos, nem sikerült. Fajtestvéreink haláltmegvető bátorsággal kitartottak, de a beszervezett gójok az első töltötoll-lövésre szétszéledtek..

BEMUTATKOZÁSKOR

— Azt hiszem, mi már találkoztunk egymással, nagyon ismerős az arca...
— Téved, kedves vezérigazgató úr. A bátyámmal tetszett együtt ülni a Markóban...

LIBANON CÉDRUSAI KÖZÖTT

A TUDÁS ÁLDOZATA

— Kérem, én csak egy felfedezés miatt kerültem a vádlottak padjára.
— ?...
— A főnököm felfedezte a pénztári hiányt...

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(66.)

Névjegyére ráírta telefonja számát s kissé megnyugodva lépett ki az utcára. Nem volt álmos, talán soha ily éberen nem kezdett még napot, mint ezt, az átlumpolt éjszaka vad kavargása után. Nem egészen így képzelte el mindazt, ami történt, nem így kellett volna végződnie, de most már változtatni rajta nem tudott. Hányszor kitervelte magában szinte minden szavát, mozdulatát e diadalmas reggelnek! Hogy tudta: mit kell mondania Évának, mivel kell megnyugtatnia, lecsillapítania, s most a szavak siketen visszhangoztak benne, elmondhatatlanul. Felnézett a szálló emeleti ablakaira, melyek mögött ott fekszik valahol, gyűrött és megtépett ruháiban a nő, akit életében a legjobban kívánt, akiért képes lett volna odaadni mindazt, amit ravasz és szívós ügyességgel az élet fösvény kezéből a maga számára eddig kicsikart. S most nem tudott adni neki még egy engesztelő tekintetet se.

Lehajtott fejjel bandukolt hazafelé, s tisztán érezte, hogy ha meg akarja tartani Gyéressy Ádám leányát, ugyanolyan erőszakkal lesz csak erre képes, mint amennyivel megszerezte. Harc lesz ez, örökké ismétlődő küzdelem, melyben kíméletlennek kell mutatkoznia. Ellenfelek maradnak mindvégig, a gyöngédség egyetlen hangját se kaphatja tőle, legkisebb mozdulatát se. Valahol elhibázta... De hol? Hátha kezdettől reménytelen volt ez az ügy? S nem is lett volna szabad kezét kinyújtania feléje, aki egy idegen világ gyermeke volt? Iszonyodó tekintetére emlékezett, az útálatra, melynek kifejezése ott volt az arcán, mikor megragadta és föléje hajolt.

Majd hozzászokik... S ha nem?

Vállat vont.

Hát vajjon szerette valaki ezen a földön, az öreg Groszmann Oziáson kívül? S az is szerette-e igazán? Hiszen az érdek becsüsi tekintetével mérte fel őt magát és életét, képességeit, jövőjét, használhatóságát. Vagy Rozele szerette talán? A szenvedély hajtotta karjaiba? Nem sokkal inkább az apai gondoskodás? A parasztok ragaszkodtak-e hozzá? Senki, senki... A szeretet melegítő érzése nélkül élt, mióta lábát ez ország földjére tette, s nem is nagyon kívánkozott a szeretet után. Gyéressy Ádám leányát se azért akarta, mert egy percig is hitte: majd megajándékozza a gyöngédség és öröm eddig soha nem ismert mértékével. Birtokba akarta venni, mint a pénzt, a gazdagság örömét.

A lépcsőn már egészen megvidámodva ballagott fel.

Az ágy megbontva várta.

Gyorsan vetkőzött, de mielőtt ledőlhetett volna, kipihenni az éjszaka fáradalmait, megszólalt a telefon.

— A portás... — gondolta. — Vajjon mi történt?

Andor hangja szólalt meg a kagylóban.

— Nos, mi ujság? — kérdezte.

— Semmi...

Közömbösen felelt, mintha most ébredt volna fel tiszta és mély álmából.

— A hölgyecske?

— Azt hiszem, alszik... De lehet, hogy sír...

— Nem baj, — hallotta Andor cinikus hangját, — ilyenkor mindig sírni szoktak. Majd megbékél.

— Remélem...

Oly önérzetesen állott az asztal mellett, kezében a telefonkagylóval, mint egy döntő csata győzelmes befejezése után a hadvezér. Andor részletek felől faggatta, s ő válaszolt, szemérmetlen nyiltsággal, büszkén, miközben a tükörbe bámult, hosszú hálóinges alakját nézegette elégedetten, s szabad kezét terjengette, figyelve: mily kifejezőek mozdulatai.

Szerette volna megkérdezni, hogy mit gondol, vajjon a lány a történtek után hajlandó lesz-e még valaha is megbékélni vele, de aztán mégse mondta ki a nyelvére tolakodott szavakat.

Andor azzal búcsúzott, hogy tartsa szemmel Évát, mert hátha első elkeseredésében vonatra akar ülni és visszamegy anyjához, vagy valami esztelenséget követ el.

— A portás vigyáz rá, ez nekem is eszembe jutott.

Letette a kagylót és az ágyba bújt. Most vette csak észre, hogy alaposan megfázott; dideregve vonta magára a takarót, s erőt vett rajta a túlfeszült izgalom fáradtsága is. Egész teste remegett, alig tudott megmaradni a paplan alatt. Utolsó, homályos gondolata az volt, hogy talán nem is érte meg ez az éjszaka az áldozatot, amit hozott érte, pénzben, elfecsérelt időben, izgalomban. Hogyne, ha Gyéressy Éva holnap azt mondaná: a felesége akarok lenni... De viselkedése, sajnos, nem sok reményt nyujt ilyen fordulatra. Ostoba liba... Ahelyett, hogy örülne... Ejh...

Mély álomba zuhant, öklét összeszorítva a takaró fölött, mintha markában tartana valami becses dolgot, féltő aggodalommal.

A telefon éles és türelmetlen berregése riasztotta fel.

Nem sokat aludt, kábultan, szúró szemekkel tapogatott, mintha idegen helyen volna s nem tudna tájékozódni.

— Halló! Halló! — kiáltotta ingerülten, — tessék!

A Vadászkürt portása kereste.

— A kisasszony összecsomagolt, — darálta, — kocsit kért, el akar utazni. Mostanáig folyton sírt.

— Azonnal odajövök. Ne engedjék elmenni...

Kapkodva öltözködött.

Az ördög vigye ezt a sok buta izgalmat! Hát kellett ez neki? Karjait úgy emelgette, mintha ólomsúlyokat kötöttek volna rá, torka száraz volt a sok cigarettafüsttől, s legszívesebben visszadől az ágyba, lebunkózottan, — történjék akármi, mindegy. Áporodott füstszag áradt a ruhából, az éjszaka emléke ez is...

Vizet csorgatott a fejére a fürdőszobában s a jéghideg sugár valamennyire magához térítette. Most már kapkodva szedte magára az inget, gallért, nyakkendőt. Csak ott találja a lányt! Az utcán, vagy pályaudvaron mégse csinálhat botrányt, mert simán nem fog menni a dolog, az bizonyos. Micsoda bonyodalmak! Hát mégse egészen oly egyszerű egy úrilányt elcsábítani, mint ahogy a regényekben írják. Mennyi komplikáció támad egy semmiségből, a fene egye meg. Andort talán fel kéne hívni, tanácsot kérni, mit csináljon, de nem igen van rá idő.

Végre készen volt, s már a lépcsőházban kapta magára a bundát.

A kapuban egy konflis döcögött éppen; ez jókor jött.

— A Vadászkürthöz, de gyorsan! — kiáltott.

A kocsis dörmögött valamit és megcsapkodta lovát...

A portás előzékenyen sietett elébe.

— Hol van a kisasszony?

— A szobájában. Várja a kocsit.

Két lépcsőt ugrott egyszerre, úgy sietett fel az emeletre.

A kopogásra alig hallható válasz felelt.

No, most, most kell ügyesnek lenni, — fohászkodott s lenyomta a kilincset.

Ott állott Éva a szoba közepén, ijesztően sápadt arccal, a sírástól vörös és bedagadt szemekkel. Most nem volt szép, — szánalmas képet mutatott, rendetlen hajával, hevenyészett öltözetével. Tág szemmel meredt Júdára, mint egy alvilági látomásra, mely álmában kísérti meg, s rekedt sikollyal hátrált az asztal felé.

— Kérem...

— Távozzék! Azonnal távozzék, mert segítségért kiáltok! Hogy mert idejönni?

— Kérem...

— Nem hallotta? Azonnal takarodjék!

Betette az ajtót, előbbre lépett és suttogva mondta:

— Ne csináljon botrányt! Térjen észre, szerencsétlen! Mit akar? Nem érti, hogy nem nekem, hanem saját magának árt, ha kiabál? Idecsődíti a személyzetet és a vendégeket? Mindenkinek meg kell tudnia, hogy mi történt magával az éjszaka?

Éva zokogva roskadt a keskeny kanapéra.

Megkönnyebbülten lélegzett fel, most már bizonyos volt benne, hogy nem lesz baj. Megtalálta a hangot és az érvet is, amivel hatni lehet rá.

Széket húzott az asztal mellé, cigarettára gyujtott s mintha egy üzletkötésről kéne tárgyalnia, óvatosan, megfontoltan beszélni kezdett.

— Nézze, kérem, kedves... Évácska... próbáljunk okosak lenni... Én tudom, hogy borzasztó dolgot követtem el magával szemben... Nincs mentségem, nem is akarok mentséget keresni. De enyhítő körülmény talán, hogy... nagyon szeretem magát... Az ital elvette az eszemet, senki se tud józanul gondolkodni egy átlumpolt éjszaka után... Jóvá akarom tenni... Legyen a feleségem...

— Hagyjon! Hagyjon engem...

Arcra borult és sírógörcs fogta el.

Júda tehetetlenül nézte.

Megint elrontotta a dolgát. Mit tegyen ezzel a megállíthatatlan zokogással?

— Évácska...

Hozzálépett és vállára tette kezét, le a lány iszonyodva rántotta el testét az érintés elől.

— Nem akarok magáról tudni se többé! Engedjen elmenni... A mamához akarok menni... Jaj, édes mamácskám...

Még áradóbban öntötte el a kétségbeesett sírás. Az otthonra gondolt, a szegény és szomorú kis öregasszonyra, aki úgy bocsátotta el maga mellől, az aggodalomnak és félelemnek valami névtelen szorongásával, mintha anyai ösztöne megérezte volna a fenyegető veszedelmet. Ó, milyen igaza volt! Hogy álljon most elébe? Hogy térjen vissza hozzá s mondja el neki: mi történt vele? Eddig csak oda kívánkozott, mintha mellette egyszerre minden jóra fordulna. De, kimondva nevét, szólongatva, mint gyermekkorában, ha éjszaka ijesztő álma volt s érezni akarta megnyugtató, hűvös simogatását félelemtől verejtékkel gyöngyöző homlokán, most világosan tudta: hiába menekül az áldott karok közé, semmit sem tehet jóvá többé. Ez volt az első igazán józan perce az éjszaka óta, most oszlott el a mámor és kábulat utolsó kis ködfoszlánya is öntudatáról, a szó varázsára, melyet először tanult kimondani.

Júda keze a levegőben volt még, a visszautasított gyöngédség mozdulatával állott meg, s aztán hirtelen aláhanyatlott a szóra.

Mamácskám? Ó, persze...

Egyszerre nagyon pontosan tudta: milyen fegyverrel kell harcolnia e pillanattól kezdve. A szerelem varázsigéje nem fog rajta, azt látta. Az ígéreteknek nincs hatása, se szívére, se elméjére, s nem látszik boldogítani a tudat, hogy kínzó szégyenét egy gazdag házasság lemossa majd. De ez a szó: mama... Igen, ez bizonyosan észretéríti.

— Ne sírjon, kérem...

Most már nem könyörgött. Józanul és hűvösen csengett a hangja, fölényesen, mint aki egy ostoba, oktalanul szipogó gyermeket akar megnyugtatni.

Megismételte, csaknem türelmetlenül a három szót, aztán széket vont a kanapé mellé. Kényelmesen leült, s mitsem törődve azzal, hogy megint tiltakozni

fog talán, vagy még keservesebb sírásra fakad, mindkét vállát megragadva, felültette:

— Beszéljünk értelmesen, Évácska. Hallja? Pár percig vegyen erőt magán, hallgasson rám...

Új cigarettára gyujtott, s félig el is fordította fejét, az ablakon keresztül a szomszéd ház tetejét nézte.

— Nem akarok sok szót fecsérelni erre a dologra, — folytatta, mintha egy üzletkötés ügyében mondaná ki megváltozhatatlan véleményét, — s azt se szeretném, ha maga túlságosan szívére venné a történteket... Kérem, ami az éjszaka, — mélyet szippantott és kereste a legegyszerűbb kifejezést, — ami az éjszaka... megesett, az emberi dolog volt... Elismerem, hogy én voltam a hibás, de mondtam már, milyen mély és szenvedélyes érzelmek ragadtak el úgy, hogy megfeledkeztem magamról. Ne sírjon... Hallgasson végig. Elveszem magát, amelyik pillanatban akarja, boldogan és egész életemet arra szentelem, hogy elfeledtessem ezt a... a...

Bizonytalan mozdulatot tett, mintha nem tartaná érdemesnek befejezni a mondatot, aztán könnyed hangon folytatta:

— Kárpótolhatom is, ha akarja... Rendelkezésére állok... Kívánjon, amit akar...

Éva megszégyenítve, végsőkig megalázva ismét zokogni kezdett.

— Ne sírjon, az Istenért! Hát végkép ki akar hozni a sodromból? Jól van, no! Ostobaságot mondtam... Én üzletember vagyok, nem értek a szép szavakhoz; amit gondolok, azt nem szoktam különösen formálgatni. Bocsánatot kérek, nem úgy értettem!

— Menjen innen, kérem, könyörgöm, menjen... Hagyjon engem magamra! Hát nem érti? Látni se akarom többé! Gyűlölöm... Undorodom magától...

Juda vállat vont.

— Helyes...

Az utca túlsó oldalán, a ház fölött fekete varjúcsapat szállott át. Pesten még soha nem látta a tél e bátor csavargóit. Annyira nyugodt volt, hogy a látványon csodálkozni is tudott. Fölényben érezte már magát, tudta, hogy az utolsó szó mégis az övé lesz, a győzelmet, kettőjük e keserves viaskodásának eredményét senki se tudná tőle elvitatni.

— Látom, hogy magával, kedvesem, nem lehet józanul beszélni. Nem is akarok többé könyörögni, nem ingerlem jelenlétemmel se. Elmegyek. Csak egyet akarok még mondani... Ha utazik, jó... De míg a pályaudvarra érkezik, határozza el azt is: hová kíván jegyet váltani és hívjon fel telefonon, közölje velem. Ezt az utolsó beszélgetést még kénytelen lesz vállalni...

A lány ijedt szemekkel nézte. Megrémítette a kegyetlen tekintet és a száraz, csaknem hangsúlytalan szó. Mit akar? Milyen ördögi merényletet eszelt ki megint? Nem merte megkérdezni, miért mondja ezt, de érezte, hogy a szavak mögött valami borzasztó szándék lapul.

— Igen... Közölje velem, hogy hová utazik. Ne féljen, nem akarok maga után menni, eszem ágában sincs háborgatni, ha valóban annyira gyűlöl és útál, mint mondja. Nem azért van szükségem a felvilágosítására... A kedves mama miatt...

Szünetet tartott, megvárta, míg a szó jó mélyen belevág a szívébe, s aztán folytatta:

— Beláthatja, úgy-e... Szóval nem akarom, hogy még csak emlékezni is kelljen rám, a gaz csábítóra, a gyűlöletes ördögre, aki visszaélt gyengeségével és tehetetlen voltával. Ott, az én házamban a felejtésre nem igen nyílnék alkalom... Minden énrám emlékeztetné... S azt se akarom, hogy éppen attól az embertől kelljen elfogadnia a vendégszeretetet és gondoskodás jeleit, akire útálattal gondol. Egy büszke léleknek, elismerem, az ilyen helyzet valóban elviselhetetlenül borzasztó lehet... Kérem, én, ha nem is vagyok olyan úriember, mint aminőt maga kíván élettársának, bizonyos dolgokat megértek... Ezt például... S mert tudom, mennyire ragaszkodik a kedves mamájához, úgyebár, őt is értesíteni kell, hová kövesse magácskát...

Keresztbe vetett lábakkal ült a széken, ujjai közt a füstölgő cigarettával, száján fölényes és embertelen mosollyal. Pillantását nem vette le Éváról, leste szavai hatását s hogy a lány arcának sápadtsága még egy árnyalattal fakóbbra vált, már csaknem bizonyosra vette, hogy győzni fog. Ó, egy ilyen gyámoltalan ellenfél csak nem fog ki rajta? Különb harcokat is megvívott már ő az életben, nehezebb helyzetből is diadallal került ki, mint ez a mostani.

Szünetet tartott, nagyot szippantott, cigarettájáról gondosan leverte a hamut, s könnyedén folytatta:

— Persze, mondhatnám még, hogy a kedves mamát nyugodtan hagyja ott nálam, elvégre ő talán nem haragszik rám úgy, mint maga, s legokosabb volna, ha semmit se tudna meg abból, ami történt. Egy ilyen öreg hölgynek, akire az utóbbi időkben annyi csapás szakadt rá, mint a méltóságos asszonyra, nem használnak az izgalmak. Végzetes lehet egészségére minden, ami túlságosan felizgatja... Dehát tudom, hogy magácska azt se tudná elviselni, hogy a mamáról gondoskodjam, habár én továbbra is szívesen állnék rendelkezésére a gyámoltalan özvegynek, akit mélyen tisztelek és szívből sajnálok... Hiszen senkire se támaszkodhatik már a világban... Fia, tudjuk... de hiszen minek magyarázzam? S maga se igen képes számára biztosítani azt a kényelmet, amire szüksége volna élete utolsó napjaiban... Szóval én a legmesszebbmenő módon rendelkezésére állnék őméltóságának, de ezt se erőszakolom már, ismerve a maga felfogását...

A szobában egyszerre elterpedt a sűrű csend. Júda úgy gondolta, egyelőre eleget mondott, s elhallgatott, csak szeme tapadt a lány arcára mohó érdeklődéssel. Az utolsó ütőkártyáját játszotta ki.

Éva bénultan hevert a kanapén.

Minden szó úgy hullott értelmére, mint óriás kődarab. Ó, nagyon pontosan tudta, mit akarnak jelenteni... A kelepcét, melybe vagy beleesik, vagy elmenekül előle, de akkor magával rántja azt a boldogtalan és valóban sírja felé botorkáló öregasszonyt is, akit a világon legjobban szeretett. Ha egyedül van, arcába csap gyenge öklével ennek az embernek az első szónál. De így? Hová megy? Valóban, merre veszi útját az idegen világban s viszi magával az édes. szomorú anyát? A szegénység és nélkülözés ezerszer elviselhetőbbnek tűnt szemében, mint egy pillanat, amit együtt kellett töltenie ezzel az emberrel, aki a kígyóbűvölők tekintetével bámult rá, megfagyott gúnyos mosollyal ajkai körül. Hogy is gondolta?... Haza akart utazni, de ez otthon nem az övék, a ház, melyben született. ezé az ördögé. A bútorok, melyek ott körülvennék, a falak, melyek elrejtenék égető szégyenét és vigasztalan bánatát, ennek jóvoltából váltak ismét otthonává.

Megborzongott és fogai összekoccantak kiszáradt ajkai között.

Hiszen ez az ember már az első pillanatban tudta: miért ajánlja fel fedelét nekik! Ez már akkor az ő életükre tört, csak az alkalmat kereste... Lehet ettől szabadulni? A világ végén is utolérné, oda is kisugároznék démoni akarata... Meghalni, — ez lenne az egyetlen menekülés... A Duna, valami méreg, egy revolvergolyó, mint apjánál... De mi lesz anyjával? Szabad-e annyi szerencsétlenség után még ezt is rászakasztani boldogtalan életére?

— Nos?

Józanul és sürgetőn hullott a csendbe a kurta szó.

Összerezzent rá és tekintete segítséget keresőn bolyongott a szobában. A négy fal bezárta őket, mint valami közös börtön.

— Irtózatos... Nem fél, hogy Isten megveri azért, amit két szerencsétlen és gyenge nővel tett?

Júda legyintett:

— Nem Isten dolga ez, kedvesem... S nem is olyan irtózatos volt, mint maga hiszi... Néhány hét mulva másképen látja majd...

Éva hangtalanul zokogott. Nem volt már könnye, a sírás kifárasztotta, mint egy kegyetlen verés.

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 14 P, félévre 7 P, negyedévre 3·60 P. Egyes szám ára 30 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

SZÉKELYSZÁLLÁS

(Jónossy felvétele)